

Marszałek
Województwa Mazowieckiego
ul. Jagiellońska 26, 03-719 Warszawa

Warszawa, 31 stycznia 2024 roku

OS-WP-II.310.

DECYZJA NR 73/24/OS

Na podstawie art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221, z późn. zm.) przedstawiam

stanowisko

w którym interpretację, przedstawioną przez X, co do zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r., poz. 1903, z późn. zm.), w sprawie dotyczącej ustalenia w opisanym stanie faktycznym, że w przypadku kiedy przedsiębiorca, który na zlecenie podmiotów trzecich produkuje opakowania z tworzyw sztucznych (produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych), które są następnie przez te podmioty trzecie napełniane i wprowadzane do obrotu jako docelowy produkt pod firmą (swoją nazwą) jako producenta żywności, nie będzie on zobowiązany do ponoszenia opłaty rocznej, o której mowa w art. 3k ust. 1 ww. ustawy – uznaję za prawidłową.

UZASADNIENIE

Pismem z 2 stycznia 2024 roku (data wpływu: 8 stycznia 2024 roku) X, zwana dalej Stroną lub Wnioskodawcą, złożyła wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej w trybie art. 34 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców.

Strona przedłożyła przedmiotowy wniosek co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r., poz. 1903 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o opłacie produktowej” lub „Ustawą”, w sprawie dotyczącej ustalenia ponoszenia i pobierania opłat w poniżej przedstawionym stanie faktycznym.

Stan faktyczny przedstawiony przez Stronę:

„Wnioskodawca jest producentem opakowań z tworzyw sztucznych dla wielu sektorów, przede wszystkim dla sektora spożywczego (kubki na serki, śmietany, jogurty, butelki na keczupy i alkohole, aromaty spożywcze itp.).

Działalność Wnioskodawcy opiera się na produkcji i sprzedaży opakowań jedynie w związku z konkretnymi zamówieniami złożonymi przez producentów żywności (model B2B), zaś produkowane opakowania są dekorowane (naniesienie grafiki wg projektu klienta) wyłącznie zgodnie i wytycznymi klientów i posiadają oznaczenia konkretnych produktów i nazwy (firmy) podmiotów wprowadzających towary docelowe (serki, jogurty itp.) na rynek.

Wnioskodawca w żaden sposób nie decyduje o przeznaczeniu sprzedawanych przez siebie opakowań, nie posiada także wpływu na to, czym i kiedy opakowania zostaną napełnione, ani kiedy bądź jaki sposób zostaną wprowadzone na rynek po napełnieniu.

Wnioskodawca nie prowadzi sprzedaży detalicznej ani konsumenckiej, nie posiada także zapasów opakowań gotowych do kupienia, niepowiązanych ze zleceniem produkcyjnym od klienta. Wszystkie produkty są personalizowane w związku z potrzebami i wytycznymi konkretnego klienta, zaś cykl produkcyjny jest uruchamiany dopiero po złożeniu konkretnego zamówienia przez konkretnego klienta.

Wnioskodawca działając w ramach grupy kapitałowej X, dokonuje także eksportu bądź wewnątrzspółnotowej dostawy produkowanych przez siebie opakowań na rzecz klientów zagranicznych bądź spółek powiązanych w ramach grupy, oraz dokonuje importu oraz

wewnątrzspółnotowego nabycia towarów od innych jednostek w ramach grupy. Wobec licznych zapytań z rynku, pochodzących od podmiotów trzecich (klientów Wnioskodawcy), którzy nie wiedzą jak interpretować przepisy ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (dalej „Ustawa”), pojawiły się wątpliwości w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta za produkty zawarte w załączniku nr 6 do ustawy jako produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych podlegające zmniejszaniu stosowania. Zgodnie z przepisami znowelizowanej w kwietniu br. Ustawy, do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych podlegających zmniejszaniu stosowania zalicza się:

- 1) kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka;
 - 2) pojemniki na żywność, w tym pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:
 - a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
 - b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
 - c) gotowa do spożycia bez podgrzewania
- w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.

Przepisy Ustawy, które wchodzi w życie od dnia 01.01.2024 r., przewidują, iż przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcjach I i III załącznika nr 9 do Ustawy jest obowiązany do ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów:

- 1) zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym na pokrycie kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania;
- 2) uprzątnięcia oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu.

Opłaty powyższe oblicza się jako iloczyn stawki opłaty określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 3l ust. 2 oraz odpowiednio masy albo liczby wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym przez danego przedsiębiorcę produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy.”

W tak przedstawionym stanie faktycznym Strona powzięła następujące wątpliwości:

Czy przedsiębiorca, który na zlecenie podmiotów trzecich produkuje opakowania z tworzyw sztucznych, które są następnie przez te podmioty trzecie napełniane i wprowadzane jako docelowy produkt na rynek pod firmą (nazwą) producenta żywności, ma obowiązek traktować produkowane przez siebie towary (opakowania) jako produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte rozszerzoną odpowiedzialnością producenta w zakresie pokrywania kosztów zbierania odpadów powstałych z tych produktów z publicznych systemów zbierania odpadów, w tym kosztów infrastruktury i jej funkcjonowania, kosztów uprzątnięcia, transportu i przetwarzania tych odpadów, i w konsekwencji czy przedsiębiorca-producent opakowań jest obowiązany do ponoszenia corocznej opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej ?

Stanowisko przedstawione przez Stronę:

„W ocenie Wnioskodawcy, Wnioskodawca nie podlega obowiązkowi ponoszenia corocznej opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 ustawy, z uwagi, iż Wnioskodawca nie jest przedsiębiorcą wprowadzającym do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcjach I i III załącznika nr 9 do Ustawy.

Produkowane przez Wnioskodawcę towary stanowią jedynie opakowania (element) produktów właściwych tj. artykułów spożywczych produkowanych seryjnie przez podmioty trzecie i wprowadzanych na rynek przez te podmioty, pod ich własnym oznaczeniem lub pod własną nazwą producenta żywności.

Wnioskodawca nie decyduje o wprowadzeniu towarów docelowych na rynek, zaś opakowania przez niego produkowane nie znajdują się w obrocie samodzielnie tzn. bez wypełnienia produktem docelowym. Stąd należy uznać, iż produkcja, dostawa, import bądź wewnątrzspółnotowe nabycie opakowań przez Wnioskodawcę nie stanowi w istocie ich wprowadzenia do obrotu w rozumieniu Ustawy, gdyż nie trafia do obrotu w celu dystrybucji, konsumpcji, stosowania, używania ani na użytek własny, a do celów określonych przez klientów Wnioskodawcy, którzy finalnie decydują o ich przeznaczeniu i dokonują właściwego

wprowadzenia do obrotu po napełnieniu produktem docelowym, w sposób i w czasie przez nich określony.”

W niniejszej sprawie należy stwierdzić co następuje:

W art. 3 pkt 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko zdefiniowano „produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych”, przez który rozumieć należy produkt w całości lub częściowo wykonany z tworzyw sztucznych i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach okresu żywotności wielokrotną rotację poprzez zwrócenie go do producenta w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony. Jednocześnie, w załączniku E w cz. I wymieniono produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte zakresem art. 8 ust. 2 Dyrektywy, dotyczącym rozszerzonej odpowiedzialności producenta. Powołany przepis wskazuje, że państwa członkowskie zobowiązane są zapewnić, aby producenci przedmiotowych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych pokrywali koszty zgodnie z zawartymi w dyrektywach 2008/98/WE i 94/62/WE przepisami dotyczącymi rozszerzonej odpowiedzialności producenta które dotyczą kosztów typu: a) koszty środków służących upowszechnianiu wiedzy, o których mowa w art. 10 niniejszej dyrektywy, w odniesieniu do tych produktów; b) koszty zbierania odpadów w przypadku tych produktów, które są pozostawiane w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym koszty infrastruktury i jej funkcjonowania, a następnie koszty transportu tych odpadów i ich przetwarzania; oraz c) koszty sprzątania odpadów pochodzących z tych produktów, a następnie koszty ich transportu i przetwarzania.

Katalog produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych zawarty w załączniku E w cz. I Dyrektywy, w całości przeniesiono do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (załącznik nr 9).

Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego w kwestii stosowania przepisów ustawy o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r., poz. 1903 z późn. zm.), w pierwszej kolejności zdefiniowania wymaga zatem, zawarte w ustawie o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, pojęcie przedsiębiorcy z art. 2 pkt 9b ustawy o opłacie produktowej – przez które rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221, 641 i 803), który importuje produkty, dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów lub wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu, z wyłączeniem przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne i prowadzącego działalność połowową w rozumieniu art. 4 pkt 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz. Urz. UE L 354 z 28.12.2013, str. 22, z późn. zm.⁽¹³⁾), zwanego dalej "rozporządzeniem nr 1380/2013", w tym wprowadzającego do obrotu produkty pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2021 r. poz. 324, z 2022 r. poz. 2185 oraz z 2023 r. poz. 588), lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których to produktów wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy.

Zgodnie z art. 2 pkt 12a ww. ustawy, wprowadzeniem do obrotu jest pierwsze dostarczenie produktu na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatne albo nieodpłatne, do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania, w tym na potrzeby własne.

Art. 3k ust. 1 ww. ustawy wskazuje, że przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcjach I i III załącznika nr 9 do ustawy jest obowiązany do ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów:

1. zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym na pokrycie kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania;
2. uprzątkowania oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu;

Przy czym sekcja III załącznika nr 9 dotyczy wyrobów tytoniowych z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne i filtrów zawierających tworzywa sztuczne sprzedawanych do używania łącznie z wyrobami tytoniowymi, których nie dotyczy niniejszy wniosek.

W myśl powyższego, w ocenie tut. Organu, w odniesieniu do stanu faktycznego opisanego we wniosku, należy stwierdzić, iż Strona nie uznaje się za przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, o których mowa w sekcji I załącznika nr 9 do ww. ustawy, objętego obowiązkiem ponoszenia opłaty o której mowa w art. 3k ust. 1 ww. ustawy, bowiem Strona produkuje opakowania z tworzyw sztucznych (produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych) na zlecenie podmiotów trzecich, którzy następnie wprowadzają je wraz z towarami do obrotu pod własną nazwą firmy, oznaczeniem producenta żywności.

Z uwagi na powyższe zdecydowano jak w sentencji.

Powyższa interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Wnioskodawcę i przytoczonego w treści decyzji stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

POUCZENIE

Od decyzji służy Stronie prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie, ul. Obozowa 57, 01-161 Warszawa, za pośrednictwem Marszałka Województwa Mazowieckiego w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Stronie przysługuje prawo do złożenia wniosku o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

Przed upływem terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.